

Україна, відповідальність Європи

Європейські лідери, які зберуться на засідання Ради Європи 14 та 15 грудня, знову стоять перед рішеннями історичної ваги.

Очікується, що Європа високо підніме прапор прав людини. 10 грудня ми відзначили 75-ту річницю Загальної декларації прав людини, прийнятої Генеральною Асамблеєю ООН у 1948 році.

Всупереч тому, у що диктатори та автократи намагаються змусити нас повірити через пропаганду, втручання та насильство, на планеті не існує жодних "західних прав людини" чи прийнятних політичних систем, окрім поваги до цілісності людської особистості, до якої прагнуть усі люди на кожному континенті.

Не треба помилятися: те, що відбувається у світі, - це справжня війна за цінності та за модель розвитку суспільства, між правом і силою, між насильством і повагою до людської гідності.

Порушення Росією міжнародних правил та договорів розв'язало насильство та воявничі імпульси повсюди, об'єднавши "вісь зла", головною метою якої є виклик правам людини в ім'я нібито виклику західному домінуванню.

Перед обличчям російської агресії послабити нашу пильність означало б дозволити повернути війну всюди. Росія є тоталітарною державою, яка ув'язнює своїх громадян, як вона це робила протягом усієї своєї кривавої історії, і вже незаконно та частково окупувала три європейські держави: Молдову, Грузію та Україну. Найбільша держава світу завжди прагнула розширити свою територію, і цим вона демонструє чистої води імперіалізм.

Європейці повинні дати зрозуміти, що ця жорстока політика доконаного факту більше не є прийнятною, що вони ніколи не змиряться з нею і що вони будуть підтримувати Україну доти, доки

агресія не зазнає поразки. На кону їхня безпека, а також послання, яке вони хочуть надіслати світові.

Від результату цього конфлікту залежить мир чи війна в Європі, а загарбницькі війни були заборонені на міжнародній арені. З ними треба боротися будь-якими засобами.

Декого може здивувати, що Європейський Союз пропонує Україні та Молдові перспективу членства, тоді як ці країни стали на довгий шлях досягнення наших політичних та економічних стандартів.

Але це насамперед запит громадян цих країн, їхній вільний та демократичний вибір, а не змова, що виникла на порожньому місці.

Європа повинна відповісти на цей виклик. За відсутності зовнішньої політики на своїх кордонах вона має лише перспективу розширення, щоб відповісти на вимоги народів, готових померти за європейський прапор. Її моральним та політичним обов'язком є розкрити свої обійми цим східноєвропейцям, які більше не хочуть того, від чого вони так багато страждали: варварського панування свого великого сусіда.

У ці часи повернення насильства наші лідери повинні не похитнутися в утвердженні наших цінностей, які не терплять найменшої слабкості чи м'якості. Вони є універсальними та заслуговують, у разі необхідності, на максимальну відданість і, звичайно, на мужність.